तं माता रोरूयमाणमुवाच। किंरोदिषि केनास्यभिहत इति।

स एवमुक्तो मातरं प्रत्युवाच। जनमेजयस्य भ्रातृभिरभिहतोऽस्मीति। ६६५

तं माता प्रत्युवाच। व्यक्तं त्वया तत्रापराद्धं येनाऽस्यभिहत इति।

स तां पुनरुवाच। नापराध्यामि किञ्चिन्नावेक्षे हवींषि नावलिह इति।

तच्छ्रुत्वा तस्य माता सरमा पुत्रदुःखार्त्ता तत्सत्रमुपागच्छद्यत्र स जनमेजयः सहभ्रातृभिर्दीर्घसत्रमुपास्ते।

स तया क्रुद्धया तत्रोक्तोऽयं मे पुत्रो न किञ्चिदपराध्यति नावेक्षते हवींषि नावलेढि किमर्थमभिहत इति।

न किञ्चिदुक्तवन्तस्ते सा तानुवाच यस्मादयमभिहतोऽनपकारी तस्मादहष्टस्त्वां भयमागमिष्यतीति। ६७०

जनमेजय एवमुक्तो देवशुन्या सरमया। भृशं संभ्रान्तो विषण्णश्चासीत्।

स तस्मिन्सत्रे समाप्ते हास्तिनपुरं प्रत्येत्य पुरोहितमनुरूपमन्विच्छमानः परं यत्नमकरोत् योमे पापकृत्यां शमयेदिति।

स कदाचिन्मृगयां गतः पारीक्षितो जनमेजयः कस्मिंश्चित्स्वविषये आश्रममपश्यत्।

तत्र कश्चिदृषिरासाञ्चक्रे श्रुतश्रवानाम तस्य तपस्यभिरतः पुत्रआस्ते सोमश्रवा नाम।

तस्य तं पुत्रमभिगम्य जनमेजयः पारीक्षितः पौरोहित्याय वव्रे। ६७५

स नमस्कृत्य तमृषिमुवाच। भगवन्नयं तव पुत्रो मम पुरोहितोऽस्त्विति।

स एवमुक्तः प्रत्युवाच जनमेजयं भो जनमेजय पुत्रोऽयं मम सर्प्याञ्जातो महातपस्वी स्वाध्यायसम्पन्नो मत्तपोवीर्य्यसम्भृतो मत्कुक्षौ पीतवत्यास्तस्याः कुक्षौ जातः।

समर्थोऽयं भवतः सर्व्वाः पापकृत्याः शमयितुमन्तरेण महादेवकृत्यां।

अस्य त्वेकमुपांशुव्रतं यदेनं कश्चिद्ब्राह्मणः कञ्चिदर्थमभियाचेत्तंतस्मै दद्यादयं यद्येतदुत्सहसे ततो नयस्वैनमिति।

तेनैवमुक्तो जनमेजयस्तं प्रत्युवाच। भगवंस्तत्तथा भविष्यतीति। ६८०

स तं पुरोहितमुपादायोपावृत्तो भ्रातृनुवाच। मयाऽयं वृत उपाध्यायो यदयं ब्रूयात्तत्कार्य्यमविचारयद्भिर्भवद्भिरिति।

तेनैवमुक्ता भ्रातरस्तस्य तथाचक्रुः स तथा भ्रातृन्सन्दिश्य तच्छिलां

प्रत्यभिप्रतस्थे तच्च देशं वशे स्थापयामास।

एतस्मिन्नन्तरेकश्चिदृषिर्धौम्योनामायोदस्तस्य शिष्या स्त्रयो वभूवुः उपमन्युरारुणिर्व्वेदश्चेति।

स एकं शिष्यमारुणिं पाञ्चाल्यं प्रेषयामास गच्छ केदारखण्डं वधानेति। ६८५

स उपाध्यायेन संदिष्ट आरुणिः पाञ्चाल्यस्तत्र गत्वा तत्केदारखण्डं वद्धुं नाशकत्।

स क्लिश्यमानोऽपश्यदुपायं भवत्वेवं करिष्यामीति।

स तत्र संविवेश केदारखण्डे शयाने च तथा तस्मिंस्तदुदकं तस्थौ।

ततः कदाचिदुपाध्याय आयोदो धौम्यः शिष्यानपृच्छत् क्व आरुणिः पाञ्चाल्योगतइति।

ते तं प्रत्यूचुर्भगवंस्त्वयैव प्रेषितोगच्छ केदारखण्डं वधानेति। स एवमुक्त स्तान् शिष्यान्प्रत्युवाच तस्मात्तत्र सर्व्वे गच्छामो यत्र स गत इति। ६९०

स तत्र गत्वा तस्याह्वानाय शब्दञ्चकार। भो आरुणे पाञ्चाल्य क्वासि वत्सेहीति।